

4. DEĞİŞEN KURUMLAR, ÖRGÜTLER, TOPLULUKLAR, ENSTİTÜLER VE YENİDÜNYA DÜZENİNDE ÜSTLENDİKLERİ ROLLER

Yukarıda belirttiğimiz emperyalist örgütlenmelerin/kuruluşların toplumlar üzerindeki olumsuz etkisini kırıp sömürüyü daha açık ama toplumu kendisine benimseterek sürdürme amacıyla, en küçük örgütlenmeye veya muhalefete karşı neo-liberalizm yeni araçlarla saldırmıştır. Sormayan, sorgulamayan, düşünmeyen, hatta düşünmekten korkan bireyler bireyselleşme girdabıyla kendi dünyalarına savrulmuştur. “Her koyun kendi bacağından asılmış”, “işini bilen memurlar” el üstünde tutulmuş, “bana ne, herkes kendini kurtarsın” hayat felsefesi gençlere sunulmuştur. Onlar yeter ki düşünmesin, sormasın, sorgulamasın, mücadele etmesin çünkü onların yerine düşünen enstitüler, soran-sorgulayan medya, araştıran profesörler, işsizlik açlık ve yoksullukla mücadele eden hükümetler vardır. Futbol, uyuşturucu, seks vb. popüler kültür araçları ile uyutulamayan beyinler din ile afyonlanmış, bu dünyanın hesaplaşması öte dünyaya bırakılmıştır. Toz pembe bir dünya yaratılmış, gerçek dünyanın ardındaki işsizlik, yoksulluk, açlık, savaşlar bu pembe cila ile örtülmüştür.

“Sürdüğümüz cila, yüzeyin altındaki ölümcül kanser hücrelerini saklıyor. Dünyanın en güçlü ve zengin ülkesi korkunç oranlarda intihar, uyuşturucu kullanımı, boşanma, tecavüz ve cinayet sahnesi. Kanser gibi bu oranlar her yıl daha da yükseliyor. Halkımız komünizmi olduğu gibi terörizmi de şeytani bir güç olarak görüyor, kendilerinin ve kendinden önce gelenlerin kararlarına diğer insanların verdiği doğal tepki olduğunu anlamıyorlar. Tüm dünyayı kapitalizme geçirmenin görevleri olduğuna ve bunu gelecek nesillere borçlu olduklarına inanıyorlar. Aynı zamanda “En iyinin hayatta kalması” ilkesine sıkı sıkı sarılıyorlar: Mademki mukavva bir barakada değil de imtiyazlı bir sınıfta doğmuşlar, öyleyse bu miraslarını gelecek kuşaklara da taşıyacaklardır. Medyamız da şirketokrasinin bir parçasıdır. Gazetelerimizin, dergilerimizin, yayınevlerinin, TV kanallarının çoğunluğunun sahibi dev uluslararası şirketlerdir. Bütün iletişim kanallarımıza hükmeden yöneticiler, görevlerinin miras aldıkları sistemi sürdürmek, güçlendirmek ve genişletmek olduğuna inanmakta ve bunu küstahça uygulamaktadırlar. Son tahlilde mesele yalnızca ABD de değildir. 'Küresel imparatorluk' adı gibi küresel olmuş, her türlü sınırları aşmıştır. Daha önce Amerikan şirketleri olarak bilinen şirketler gerçek ve hukuksal anlamda uluslar arası olmuştur. Çok sayıdaki ülkede iş yaptıklarından hangi kurallara ve yönetmeliklere göre faaliyet göstereceklerini kendileri seçerler. Küreselleşmeyi teşvik eden ticaret anlaşmaları ve örgütlenmeler bu durumu daha da kolaylaştırmaktadır.” (Bir Ekonomik Tetikçinin İtirafı, John Perkins). Eskiden gizli kapaklı yöntemlerle CIA, kontrgerilla örgütleri, gizli ajanlar aracılığı ile yapılan iç işlere müdahale ve kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirme... Yani durum da farklılaştı. Sivil Toplum Kuruluşları, Dernekler, Medya, Örgütler, Topluluklar, Sendikalar ve Enstitüler proje hazırlama, araştırma, çeşitli konularda rapor hazırlama ve benzeri araçlarla bu düzene bağımlı-bağlı kılınmış, maddi-manevi destekler ile varlıklarını sürdürmüşlerdir.

Emperyalizm dünyayı yönetirken **Makyavelizm’in** “aslolan şeyin amaçlar olduğu, bu amaçların hangi yolla elde edildiğinin ise o kadar önemli olmadığı, amaca giden yolda her şeyi mübah” olarak gördüğü anlayışı ile hareket etmekte ve dünyayı savaşlar içerisinde açlık, işsizlik, yoksullukla yaşanır kılmaya çalışmaktadır.

Korkut Boratav son yirmi yıl içinde yaşanan bu gelişmelerin ve çalışmaların sonuçlarını şu şekilde açıklar:

“Son yirmi, otuz yılın dönüşümlerinin bilançosu yapıldı. Şu ortak unsur karşımıza geliyor: Ekonomik sonuçlar bölüşüm ilişkileri bakımından, emek ve sermaye arasındaki ilişki her ülkenin içinde ve dünya çapında sermayenin lehine ve emeğin aleyhinde. Bir iki istisna dışında ülkelerin büyüme hızlarında dramatik düşmeler oldu. Gelişmiş ülke ve az gelişmiş ülkeler arasındaki fark açıldı. Ülkelerin içinde gelir dağılımı eşitsizliği arttı ayrıca dünya çapında eşitsizlikler arttı. Adeta dünya çapında yeni bir elit sınıf açığa çıktı. Kendi topluluklarıyla kopukluk dereceleri arttı. Ekonomik sonuçlar bunlar.”

“(Bu sürecin) politik sonuçları olarak ulusal devletin ekonomik ve sosyal işlevlerinin son bulması konusunda büyük dönüşümler yaşandı. Ekonomik ve sosyal işlevler adım adım yok oldukça devlet yok olmadı, devletin baskıcı işlevleri güçlendi. Hatta bir anlamda dünya ekonomisinin yoksul köşelerinde yer alan devletlerin ana işlevi sermaye hareketlerine ve ticarete kapılarını açmak kendi devletlerinin ekonomik ve sosyal işlevlerini tasfiye etmek (oldu). Dolayısıyla emek kendi ulusal sınırları içinde baskı ve disiplin altında kaldı ama başka her şey serbest olacak. Böyle bir ortam bizim gibi ülkelerde yani az gelişmiş ülkelerin temsili demokrasi deneyimlerinde halkın kendi rejiminden beklediği işlevlerin son bulması anlamına gelir. Yani yoksulu koruyan, okutan, barındıran, sosyal güvenlik sistemi veren, çiftçisine destekleme veren, işsizine istihdam sağlayan, kent yoksulunun yerleşme isteğine göz yuman, sonra onlara tapu veren, sonra onlara su ve elektrik veren işlevler yok olacak, halk emek piyasasında patronuyla tek başına karşı karşıya kalacak. Dayanışma yok olacak, komşusunu rakip olarak görecek. Böyle bir sistemde isterse temsili demokrasi olsun, halk kitlesinin nazarında demokrasinin meşruiyeti ortadan kalkacaktır. Kendisine hiçbir şey getirmeyen devlete veya siyasete (halk kitlesi) niye sarılsın.”

“(Programın ideolojik sonucu) anti-devletçi bir söylemin bizim ve gelişmiş ülke seçkinleri arasında yerleşmesidir ve bunun büyük bir kavram kargaşasıyla yerleşmesi. Anti-devletçilik demokrasi tutkusu gibi gösterilmektedir. Türkiye’de liberal sol veya ikinci cumhuriyetçi diye adlandırılan kesimler bu ayrımı bir türlü yapamıyor. Devletçiliğe saldırırken devletin anti-demokratik boyutlarına saldırdığını iddia ediyor. Ama (bu kesimler) aynı zamanda devletin bütün ekonomik ve sosyal işlevlerine de saldırıyor.” (Korkut Boratav ve Sedat Işık’la söyleşi, Özetleyen Onur Kovancı, Çalışma Ortamı Dergisi, Sayı: 65, Yıl: Kasım Aralık 2002)